

מסורת הש"ס

(א) לעיל ט. [פסוק]. (ב) [לעיל עה. סוטה כג.]. (ג) [לעיל יב.]. (ד) [לעיל סח.]. (ה) [לעיל סח.]. (ו) [לעיל סח.]. (ז) [לעיל סח.]. (ח) [לעיל סח.]. (ט) [לעיל סח.]. (י) [לעיל סח.]. (יא) [לעיל סח.]. (יב) [לעיל סח.]. (יג) [לעיל סח.]. (יד) [לעיל סח.]. (טו) [לעיל סח.]. (טז) [לעיל סח.]. (יז) [לעיל סח.]. (יח) [לעיל סח.]. (יט) [לעיל סח.]. (כ) [לעיל סח.]. (כא) [לעיל סח.]. (כב) [לעיל סח.]. (כג) [לעיל סח.]. (כד) [לעיל סח.]. (כה) [לעיל סח.]. (כו) [לעיל סח.]. (כז) [לעיל סח.]. (כח) [לעיל סח.]. (כט) [לעיל סח.]. (ל) [לעיל סח.].

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה במחנה וכו' כרכוס. י"ב משנה דמכות וכו' דף כ. והוא מנור: (ב) ד"ה וזה מדקדקי וכו' דפריך הכי קס"ד דהאי: (ג) תוס' ד"ה לא צריכא אלא לר"מ:

מוסף רש"י

במחבא. מחמת פחד ליטקין וכולם דעליו טו. כרכוס. י"ב משנה דמכות וכו' דף כ. והוא מנור: (ב) ד"ה וזה מדקדקי וכו' דפריך הכי קס"ד דהאי: (ג) תוס' ד"ה לא צריכא אלא לר"מ:

בנות כותים פרק רביעי נדה

למ.

עין משפט
נר מצוה

בב א"מ פ"ח מהל' איסורי ביאה הל"ט פ"ג מהל' מטמא משכב ומשכב הל"ה סנה לאוין קול מושע יו"ד סימן (קל"ט פ"ד) נקפס סעי' טז:

בב ב (מ"ח) שם סנה שם טושי"ע שם ס' קפס סעי' ח:

בב ג ע"י צמי"ח שם פ"ו הל' כב:

בב ד מ"ח שם פ"ח הלכה יא:

בב ה מ"ח פ"ח מהל' משכב ומשכב הל"ד:

בב ו מ"ח פ"ח מהל' איסורי ביאה הל"ט סנה לאוין קול מושע יו"ד סימן קפס:

בב ז מ"ח שם הל"ח סנה שם טושי"ע יו"ד ס' קפס סעי' וצ"ע ט"ד:

תוס' הרא"ש

לא צריכא לר' מאיר כו'. וזוהי וכו' דפריך להוציא משום דילמא אחי לקלקולא בימי נדה מאי נפקא מינה דאחז עשר בחוקת טהרה יו"ל דנפקא מינה דמותרת לשמש כל זמן שלא גירשה. א"ר דלא אחי חוב לגרשה עד שיצברו י"א יום: ודוידה"ל כולן מטמאות מעת לעת. אע"ג דמערברת דיהי שעתה הכא שיצא דם לפתחת הקבר שאני אי נמי כו' יושי דבעי הפסקה ג' עונות א"ר כגון שראתה פעם אחת ולית לה דיינין כל ימי עיבורין: לומר שאינה קובעת וסת בתוך ימי זיבתה. ה"פ דמתני' כל ימי זיבתה בחוקת טהרה כלומר היא בחוקת שאינה רואה והיא מסולקת מדימים הילכך אפי' אירע שראתה ג' פעמים בתוך ימי זיבתה מקרה בעלמא הוא ולא הוי קביעות וסת: מיהו מהו דתחוש ליה. פירש"י אם היתה למורה לראות מ"ו ט"ו מהו שתחוש לפרוש מבטלה כשיגיע זמן וסתה ופשיטא ליה רב פפא מהא דאמרין היכא דשינתה לכ"ז דכי הדרי אתו כ"ב וזבתה בתוך ימי זיבתה וקתני זה וזה אסור וכו' היכי דחוששת כשיגיע זמן וסתה בתוך ימי זיבתה לוסת שקבעה חוץ לימי זיבה ה"ה חוששת לוסת שקבעה בתוך ימי זיבתה. וניחא טפי לפרושי הכי מיקבע לא קבעה בימי זיבתה מיהו מהו שתחוש בתוך ימי זיבתה לוסת שקבעה חוץ לימי זיבתה מי אמרינן כי היכי דלא קבעי לה וסת בתוך ימי זיבתה משום שהיא מסולקת דמים. הכי נמי אינה צריכה לפרוש כשיגיע זמן וסתה בתוך ימי זיבתה:

לא צריכא (א) פ"ח. ומועיל מה שהיא בחוקת טהרה שמומרת לשמש כל זמן שלא גירשה א"ר אינו חייב לגרשה עד שעברו י"א יום: ודוידה"ל כולן מטמאות מעת לעת. אע"ג דמערברת דיה שעתה היינו נשאר דם שרואה כשיצא מעוברת ולא צריכא דם לידה שרואה מחמת פתיחת הקצר וי"מ דהכא כרבי יוסי דבעי ג' עונות א"ר כגון שקודם כצר ראתה פעם אחת וקסדר דשני מטמאה מעת לעת ולית ליה דיינין שעתן כל ימי עיבורין ואשמעינן אע"ג דראייה שיהי וז מחמת אונס לידה ראתה אפי"ה מטמא מעת לעת הקשה הר"ר יעקב מאורלייני"ש דהכא מני דזה וסומרת יום מטמאה מעת לעת ואפי"ה מפרש רב יהודה לעיל דכל י"א יום אינה צריכה דדיקה וצ"ק (לעיל דף יא). אמרי' דלשה שיש לה וסת וד' נשים ואשה שעברו עליה ג' עונות דיינין שעתן ומתא הכא אע"פ שאמרנו דיינין שעתן צריכות להיות דקדוק וי"ל דיש לה וסת איכא למימר כיון דלדור כוונתו נא צריכה דדיקה בשעת וסתה וההך נמי איכא למימר דצריכה דדיקה שלא תשכח תורת דדיקה מהן בתולת דמים כשמראה ומעוברת ומניקה לשעברו ימי עיבורה ומניקותה לפי שהורגלו זמן מרובה בלא דדיקה וקנה אע"ג דלא אחי מו לדי דדיקה וליכא לזכור דזה מידי מ"מ גזר לה אטו אחריתי

אבל תוך י"א יום אינה צריכה דדיקה דיינין מועט הוא ולא תשכח תורת דדיקה דלדור י"א יום מדקדק: **רב הונא בר חייה** אמר שמואל לומר שאינה קובעת וסת בתוך ימי זיבתה. ולא מיציעא בימי ספירת יציה ממנו דלית קובעת אלא משמע דאפי' צמיס הראויס לזיבה אע"ג דלית זבה ומעיינה סמוס אינה קובעת כגון שרואה פעם אחת תוך י"א יום ופליג ארבי יוחנן ור"ל דאמרין בסמוך אשה קובעת לה וסת תוך ימי זיבתה ממנו דהיינו צלמלע ספירת יציה דומיא דמוך וימי נדמה וכו' דקובעת צמיס הראויס לזיבה וק"ל כרבי יוחנן לגבי שמואל כדלמר פרק מי שהולידהו (עירובין דף מו):

מקבע לא קבעה ע"י ראייה זו. של מוך ימי זיבה לא קבעה וסתה שתלטרך לעוקרו על ידי שלש פעמים כאלו קבעה וסת צמיס נדה אצל מהו שמתכוש ע"י קביעות של ימי נדה לאסור פעם רביעי אפי' בלא הוסת צמיס זיבה ואהא מיימי שפיר דחיישינן: אלמא

לא קבעה מיהו דניחוש לה אישתק ולא א"ל ולא מידי אמר רב פפא נחוי אגן היתה למורה להיות רואה ליום ט"ו ושינתה ליום כ' זה וזה אסורין

תראה דק"ל [לעיל סג.]. דחייב אדם לפרוש מאשתו סמוך לוסתה ואין ל"ל יום כ' שראתה בו שהרי נדה היא אלא ה"ק כשיחזור ויגיע ט"ו אסורה לשמש שהרי יום וסתה הוא ועדיין לא דילגתה אלא פעם אחת ואין וסת נעקר בפחות מג"פ וכשיגיע יום כ' לראייה של כ' אסורה לשמש שמה תקבע וסת מ"כ ל"כ שהרי שינתה פעם אחת ליום כ' וכן פעמים ליום כ' זה וזה אסורין יום ט"ו ויום כ' הבא אצל ג' פעמים ליום כ' הותר יום ט"ו ונאסר יום כ' לא שנו. דליום ט"ו הוי וסת קבוע דלזיבה תלתא זימני למיעקריה: אלא. שהיתה רגילה לראות יום ט"ו לטבילה נדה: ימי נדה ורואה ליום ט"ו שהוא יום כ"ב לראייה דכבר שלמו ימי זיבה וזו לוקח י"ח והרי ד' ימים שהגיעו ימים שראיה להיות בהם נדה: **מקבע** לא קבעה. בתוך ימי זיבה דבעי ג' זימני למיעקריה דכחא זימנא הוא דעקר לה ואם יצבה ולא דדיקה טהרה: מיהו מהו דניחוש לה. אם היתה רגילה מ"ו לט"ו דהיינו תוך ימי זיבה מי צעיל למיחש ולא תשמש ליום ט"ו קודם ראייה שמה תראה: ואמר

ישבה לה ולא נדה. אכל נשים קאי ולא לעיל מהדר: **טמאה**. דלדור כוונתו בלא: **במחבא**. מחמת ליטקין או (ב) כרכוס: **ימי הוה**. ימי ספירה: **ושומרת יום**. כיון שנפתח מעיינה ורואה היום אע"ג דבמך י"א היא הויא למחר בחוקת טמאה: **גב' לומר שאינה צריכה דדיקה**. שחרית וערבית ומשעברו צריכה לבדוק כדליתא בפ"ק (לעיל דף יא). והא מדקדקי סיפא **ישבה**. דמשמע דיעבד מכלל כו'. והאי דפריך (ב) כן דס"ד דהאי ישבה אמוך י"א קאי: **ימי נדה**. לימים שראויין לנדה כגון אחר י"א שצין נדה לנדה: **בחוקת טהרה**. שנסתלקו דמיה צנדותה ויאלו: **צימי נדה**. לאחר שעברו י"א וראויים לנא ימי נדה: **נעיל דדיקה**. לכתחלה אצל ישבה ולא דדיקה דיעבד טהרה ואם הגיע וסת הקבוע לה ולא דדיקה הויא ודאי טמאה: **לא נצרכא**. הא דקמני כל י"א בחוקת טהרה אלא לר"מ כסוף פרק ראשון בגמרא: **אמאי יוליא**. תשמש כל י"א: **דלמא אחי** לקלקולא צימי נדה. צמיס הראויים לנדה אסורה לשמש שמה תקלקלו: **רבא אמר**. מתני' דקמני כל י"א בחוקת טהרה: **לומר**. שאם תראה בהם אינה מטמאה מעת לעת לפי שנסתלקו דמיה: **הנדה**. כלומר אשה שראתה דם מטמאה מעת לעת צריכית תחלת נדמה: **והנדה וסומרת יום**. כלומר והרואה בתוך י"א צין שרואה ג' ימים דהויא זבה צין שרואה יום אחד דהויא שומרת יום מטמאה מעת לעת צריכיה ראשונה: **היולדת**. שיצא דם צפתית הקצר מטמאה מעת לעת צריכיה ראשונה: **חייא בר רב הונא**. פ"י אמתי' מהדר: **בתוך ימי זיבתה**. כגון ראתה ג' פעמים מ"ו לט"ו אין זה וסת לענין דיה שעתה או לענין שאם לא דדיקה תהיה טמאה דמ"ו לט"ו הוי ימי זיבה וכן כל הימים מששלמו ו' ימי נדות עד י"ח דשלמי ימי זיבה צהדי נדות: **לא שמי** לי הא **שמעטא**. דרבי יוסף תלמיד דרב יהודה שהוא תלמיד של רב ושמואל וחלה רב יוסף ונעקר תלמודו וכשהיה שומע מיהא דרב ושמואל ואינו זוכר לאותה שמועה מתמיה ולא תלמידו של רב יהודה אינו ולא אמר לי שמועה זו ואצ"י תלמידו מזכירו (מדרס דף מה). **אם אמרם ניהלן**. קודם חוללין: **ה"ג ואהא אמרם ניהלן**. על משנה זו אמרת לנו משמיה דאין אשה קובעת לה וסת צמיס זיבה: **למורה**. רגילה: **יום ט"ו**. לקמן מפרש ליום ט"ו לטבילה: **ושינתה**. לה וסת ליום כ' פעם אחת: **זה וזה אסורין**. אין ל"ל ט"ו שעבר שאסור שהרי כל היום המתניה שמה

אישבה לה ולא בדיקה שגגה נאנסה הוידה ולא בדיקה טהרה הגיע שעת וסתה ולא בדיקה הרי זו טמאה (ב) ר"מ אומר ב"א היתה במחבא והגיע שעת וסתה ולא בדיקה הרי זו טהורה מפני ששחרדה מסלקת את הדמים אבל ימי חוב והזבה ושומרת יום כנגד יום הרי אלו בחוקת טמאה: **גב' לומר שאינה צריכה בדיקה** והא מדקדקי סיפא ישבה ולא בדיקה מכלל דלכתחלה בעיא בדיקה סיפא אתאן לימי נדה יוה"ק כל י"א בחוקת טהרה ולא בעיא בדיקה אבל בימי נדתה בעיא בדיקה ישבה ולא בדיקה שגגה נאנסה הוידה ולא בדיקה טהורה רב חסדא אמר לא צריכא אלא לר"מ דאמר א"אשה שאין לה וסת אסורה לשמש ה"מ בימי נדתה אבל בימי זיבתה בחוקת טהרה קיימא א"ה אמאי א"ר מאיר יוציא ולא יחזור עולמית דלמא אתיא לקלקולא בימי נדה הא מודקדקי סיפא הגיע שעת וסתה ולא בדיקה מכלל דבאשה שיש לה וסת עסקין חסורי מחסרא והכי קתני כל י"א בחוקת טהרה ושריא לבעלה ובימי נדה אסורה בד"א באשה שאין לה וסת אבל יש לה וסת מותרת וצריכה בדיקה ישבה ולא בדיקה שגגה נאנסה הוידה ולא בדיקה טהרה הגיע שעת וסתה ולא בדיקה טמאה הא מדסיפא ר"מ רישא לאו ר"מ כולה ר"מ היא וה"ק אם לא היתה במחבא והגיע שעת וסתה ולא בדיקה טמאה שר"מ אומר אם היתה במחבא והגיע שעת וסתה ולא בדיקה טהורה שחרדה מסלקת את הדמים רבא אמר לומר שאינה מטמאה מעת לעת מיתבי ה"הנדה והזבה והשומרת יום כנגד יום והוילדת כולן מטמאות מעת לעת תיובתא ר"ב הונא בר חייה אמר שמואל לומר שאינה קובעת לה וסת בתוך ימי זיבתה אמר רב יוסף לא שמי' לי הא שמעתתא א"ל אביי את אמרת ניהלן ואהא אמרת לן ה"היתה למורה להיות רואה יום ט"ו (יום) ושינתה ליום כ' זה וזה אסורין לשמש שינתה פעמים ליום כ' זה וזה אסורין ואמרת לן עלה אמר רב יהודה אמר שמואל ל"ש אלא ט"ו לטבילתה שהן כ"ב לראייה דהתם בימי נדתה קאי לה אבל ט"ו לראייה דבימי זיבתה קאי לא קבעה אמר רב פפא אמריתא לשמעיתא קמיה רב יהודה מדרסקרתא מקבע לא קבעה מיהו דניחוש לה אישתק ולא א"ל ולא מידי אמר רב פפא נחוי אגן היתה למורה להיות רואה ליום ט"ו ושינתה ליום כ' זה וזה אסורין

תראה דק"ל [לעיל סג.]. דחייב אדם לפרוש מאשתו סמוך לוסתה ואין ל"ל יום כ' שראתה בו שהרי נדה היא אלא ה"ק כשיחזור ויגיע ט"ו אסורה לשמש שהרי יום וסתה הוא ועדיין לא דילגתה אלא פעם אחת ואין וסת נעקר בפחות מג"פ וכשיגיע יום כ' לראייה של כ' אסורה לשמש שמה תקבע וסת מ"כ ל"כ שהרי שינתה פעם אחת ליום כ' וכן פעמים ליום כ' זה וזה אסורין יום ט"ו ויום כ' הבא אצל ג' פעמים ליום כ' הותר יום ט"ו ונאסר יום כ' לא שנו. דליום ט"ו הוי וסת קבוע דלזיבה תלתא זימני למיעקריה: אלא. שהיתה רגילה לראות יום ט"ו לטבילה נדה: ימי נדה ורואה ליום ט"ו שהוא יום כ"ב לראייה דכבר שלמו ימי זיבה וזו לוקח י"ח והרי ד' ימים שהגיעו ימים שראיה להיות בהם נדה: **מקבע** לא קבעה. בתוך ימי זיבה דבעי ג' זימני למיעקריה דכחא זימנא הוא דעקר לה ואם יצבה ולא דדיקה טהרה: מיהו מהו דניחוש לה. אם היתה רגילה מ"ו לט"ו דהיינו תוך ימי זיבה מי צעיל למיחש ולא תשמש ליום ט"ו קודם ראייה שמה תראה: ואמר